

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευκακριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν δὲκ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια Δραχμαὶ 1000. Ἐξέ-
κτη 300.550. Τριμηνία Δραχ. 300. Το εἶδος δρ. 30.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΛΕΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ
ἐπιταγαί, τὰς κτλ.) ἀνωκόπως : ἄλλοδς τὸ περι-
οδικόν Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐ-
ριπίδου, 42 — Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὴθάτε μὲνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ος

Ἀθήναι, 21 καὶ 28 Νοεμβρίου 1942

Ἔτος 64ον. — Ἀριθ. 51-52

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος.)

— Μά, παιδί μου...

— Γι' αὐτὸ ἔφυγα ἀπὸ κεῖ - πέρα!
Ἀγαπῶ τὴ Δέα, ἀγαπῶ τὸν κ. Δε-
τράβα καὶ θέλω νὰ μείνω μαζί τους.
Δὲν ἀγαπῶ τὴ λαίδη Ἐνοσορτ καὶ
δὲν θὰ ξαναγυρίσω ποτὲ στὸ σπίτι
τῆς, στὴ Νέα Ἰόρκη!

— Μά, παιδί μου, δὲν ἤξερε πῶς
ἦσαν ἔγγονός τῆς...

— Μποροῦσε θρῆνος νὰ μάγαπα
καὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέρη. Μήπως ἤξε-
ρε τίποτα ὁ κύρ Βασίτας ποὺ μάγα-
ποσε κι' ἔλεγε πῶς δὲν εἶμαι κακὸ
παιδί; Ὁχι, ἔχι! δὲν θέλω νὰ εἶμαι
ὁ Φίλιππος Ἐνοσορτ, θέλω νὰ εἶ-
μαι ὅπως πρῶτα ὁ Φίλιππος τῆς
Ἀντωνίας. Εἶμαι τόσο καλὸ ἐδῶ!
μὲ ἀγαποῦν τόσο ἐδῶ, εἰσι! Γιατὶ
νὰ πάω ἄλλοῦ, ὅπου δὲν μάγαπα
κανένας, ἐκτός ἀπὸ τὸν κύρ-Βασί-
το; Νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσετε γι' αὐ-
τὸς δὲν θέλω οὔτε νὰ τοὺς ἀκούω.

Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ κατάλαβε πῶς
στὴν κατάστασιν ποὺ βρισκῆταν τὸ
παιδί, ἦταν ἐπικίνδυνον νὰ ἐξακολου-
θήσῃ μαζί του τέτοια συζήτηση.

— Καλὰ, παιδί μου, τοῦ εἶπε, ἡ-
σύχασε. Ὅ,τι θέλεις ἐσὺ θὰ γίνῃ,
κανένας δὲν θὰ σὲ βιάσῃ. Κι' ἐγὼ
δὲν θὰ σοῦ ξανακάνω λόγον γι' αὐτό.

Κι' ἡ χαρὰ ποὺ ἔλαμψε μιά σι-
γμὴ στὰ μάτια τοῦ μικροῦ ἄρρω-
στοῦ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσιν, ἔκαμε
τὸν καλὸ παπὰ νὰ μετανοίωσῃ σχε-
δὸν ποὺ τοῦ φανέρωσε πῶς ἦταν ὁ
Φίλιππος Ἐνοσορτ.

ΑΒ'

Ἡ συμπλήρωσις

Ὁ Ἐδουάρδος Ἐνοσορτ γύρισε
ἀπὸ τὸ Φάρ-Οδέστ ἀμέσως μόλις
ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς λαίδης, ποὺ
τὸν πληροφόροσε πῶς ὁ Φίλιππος

ἦταν ἔγγονός τῆς. Καὶ παρακάλεσε
τὴν ἀστυνομία νὰ κάμῃ νέες ἐρευνες
πρὸς ἀνέυρεσίν του, ποὺ δὲν ἔδωσαν
ὅμως καλότερ' ἀποτελέσματα ἀπὸ
τις πρῶτες. Γι' αὐτὸ στὸ μέγαρον ἦ-
ταν εἰσι καταστενοχωρημένοι καὶ

Ἐπιτέλους, μιὰ ἡμέρα ἡ ἀγωνία
τοὺς ἐκανοποιήθηκε: ἐκεῖνος ποὺ
χτόπησε τὴν πόρτα ἦταν τηλεγρα-
φικὸς διανομέας, κι' ἔφερεν ἕνα τη-
λεγράφημα ἀπὸ τὴ Νέα Ὀρλεάνη,
μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ,
ποὺ ἔλεγε τὰκόλουθα:

«Ὁ Φίλιππος βρίσκεται ἐδῶ, στὴ
βίλλα Δετράβα, ὁδὸς Κήπων. Εἶναι
ἀσθενής».

«—Ὁ, γιὰ μὲν! σάγαπῶ καὶ ποτὲ κὴ δὲν θὰ σὲ λυτήσω!»
(Σελ. 354, στ. β')

καταλυημένοι ἢ γιὰ μάλιστα,
ποὺ εἶχε καὶ τίς μεγαλύτερες τύ-
ψεις, μπορούμε νὰ ποῦμε πῶς ἦ-
ταν ἀληθινὰ δυστοχομένη. Ὅταν
κάποιος χτυποῦσε τὴν πόρτα, ρω-
τοῦσαν μὲ ἀγωνία «ποιός;», ἐλπί-
ζοντας πάντα πῶς θὰ πῆγαίνε κα-
νένας ἀστυνομικός, νὰ τοὺς πῇ πῶς
ὁ χαμένος βρέθηκε. Ἀλλὰ ποὺ τέ-
τοια τύχη!

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ λαίδη Ἐνοσορτ
κι' ὁ Ἐδουάρδος ἀναχώρησαν γιὰ
Νέα Ὀρλεάνη.

Ὅσο ὁ ἄρρωστος καλύτερος ἀ-
πὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα. Κάθε ἀπόγεμ-
μα, ἡ Κελίνα τὸν ἐσθλῶνε καὶ τοὺ
ἐκάθιζε, καλὰ τυλιγμένον μὲ κον-
βέρτες, σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα
κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἀπὸ κεῖ ἔβλε-
πε τὸν ἀγαπημένον του κήπο.

— Νά, έλεγε, αυτές τις τριανταφυλλές τις γνωρίζω, ή θειά - Αντωνία τις φύτεψε μπροστά μου...
 "Α, ιδές πώς ψήλωσε κείνη ή γιασεμιά! τότε μόλις έφτανε ως τον ώμο μου, και τώρα κοντεύει να φτάση τη σκεπή του σπιτιού!... Κι' έκεινα τα κρίνα τα θυμάμαι! τά φυτέψαμε την ήμέρα που ή Δέα πούλησε τον Κουασιμόδο... Έχεινες οι βιολέττες είναι οι τελευταίες που φύτεψε ή καίμενη ή θειά - Αντωνία... Τι ώραία που κελαιδοῦσε εκείνο το πρωί ο Καρδινάλιος! Ίσως γιατί ήταν ή τελευταία φορά που τον άκουγε ή θειά μου...
 "Ετσι, ήλ γύρω του του θυμίζαν τά περιστατικά της παρασμένης του ζωής και τους ανθρώπους που είχε αγαπήσει. Η Δέα δηλήμερα σχεδόν ήταν κοντά του. Τόν περιποιόταν με τη μεγαλύτερη στοργή, κι' ή μόνη της χαρά τώρα ήταν να βλέπη, ή νάκούη από τον γιατρό πώς πήγαινε καλύτερα.
 "Ένα πρωί πήγε να τον ιδη κι' ο πάτερ - Ίωσήφ, όπως άλλωστε έκανε συχνότατα. Αλλά το πρωί εκείνο, ο καλός παπάς φαινόταν οά λυπημένος, οάν άνησυχος. Πήρε στην άκρη τη Δέα κι' άλλαξε μαζί της λίγα λόγια σιγανά.
 — Πρέπει να του το πώ, της είπε στο τέλος πιδ δυνατά. Τό χρέος μας είναι να τον προετοιμάσουμε γι' αυτή τη συνάντηση. Σε λίγες ήμέρες θα είναι έδω.
 "Ο Φίλιππος κάτι άκουσε και κατάλαβε
 — Θα είν' έδω! φώναξε μ' έξαψη και ποιός θα είν' έδω;
 "Ο πάτερ - Ίωσήφ τον έπλησίασε και, χαϊδεύοντάς του το κεφάλι, του είπε
 — Σύχασε, παιδί μου. Δεν υπάρχει λόγος να λυπηθής και ν' άνησυχήσης. Η γιαγιά σου κι' ο θεός σου έρχονται.
 — "Έδω; έρχουντ' έδω για να με πάρουν; να με πάνε κει - κάτω; Δέ θέλω!
 Κι' ο Φίλιππος άρχισε να κλαίη πικρά.
 — "Έρχονται να σε ιδούν, γιατί είσαι δικός τους και ο' αγαπούν, είπε ο πάτερ - Ίωσήφ.
 — "Έρχονται να σε ιδούν γιατί ξέρουν πώς είσαι άρρωστος, επρόθεσε κι' ή Δέα. Μή φοβάσαι, κανένας δεν θα σε πάρη με τη βία... Δεν θ' άφήσουμε μετς να σε πάρη κανένας με τη βία.
 — Θα με πάρουν γιατί είμαι δικός τους! αποκρίθηκε ο Φίλιππος με περισσότερη έξαψη νά, ο πάτερ

Ίωσήφ το είπε: ω, Δέα, μην τους άφήσης να με πάρουν!
 — Πούχασε, ξανάπε ή Δέα, δεν θα σε χωρίσουν από μας.
 "Αν ήταν καλά, ο Φίλιππος δεν θακανε βέβαια έτσι οά μωρό παιδί. Αλλά τώρα είχε και την παραξενιά ή την υπερευαισθησία της άρρώστειας. Τη νύχτα του ήρθε πάλι πυρετός. Αδύνατο να ήσυχάση και να κοιμηθής. Τα μάτια του γυάλιζαν και τα μάγουλά του έκαιγαν. Τα μεσάνυχτα ζήτησε να τον καθίσουν κοντά στο παράθυρο. Έχει πέρασε δλη τη νύχτα, κοιτάζοντας τον κήπο ώσότου φωτίσθηκε από τις πρώτες λάμψεις του ήλιου.
 — Έτοια ώρα με ξυπνοῦσε πάντα ή θειά - Αντωνία, είπε στη Δέα πού, άγρυπνη και αδιά, καθόταν κοντά του.
 — Φίλιππε, ο πυρετός σου έπεσε. Έλα τώρα να κοιμηθής!
 — Σούε! σιωπή! Άκουσε, Δέα. Αυτό το κελαιδίημα το γνωρίζω. Είναι ο Καρδινάλιος μου. Άκούς; Πραγματικώς, άκουγόταν από τον κήπο το γλυκό πριόνό κελαιδίημα ενός πουλιού. Έγνώρισε, φαίνεται, τη φωνή του παιδιού κι' έπλησίασε στο παράθυρο. Ναι, ήταν ο Καρδινάλιος, ο παλιός του φίλος. Πόσο ευτυχισμένος ήταν τη στιγμή εκείνη ο μικρός άρρωστος!
 "Υστερ' από λίγες ήμέρες, όταν έφθασαν στη Νέα Όρλεάνη ή λαίδη Ένοβορτ κι' ο γιός της Έδουάρδος, βρήκαν το Φίλιππο πολύ καλύτερα, σχεδόν καλά, κι' έντελώς έτοιμο να τους δεχθής. Τό θαύμα αυτό το είχε κατορθώσει ή Δέα, μιλώντας του ολόγνα για τους γονείς του, για την άγάπη που χρωστοῦσε στους στενοῦς του συγγενείς, και για τη λύπη που θα αλισθανόταν ή θειά - Αντωνία αν ήξερε πώς δεν ήθελε να τους ιδη.
 "Ο Φίλιππος λοιπόν περίμενε τον έρχομό τους ήρεμα, με χαμόγελο, κοντά στο παράθυρο, κρατώντας το χέρι της φίλης του. Κανένας άλλος δεν ήταν στην κάμαρα εκείνη τη στιγμή, και ή Δέα δεν θα ξεχνούσε ποτέ τη σκηνή που είδε: Η λαίδη Ένοβορτ τον έσφιξε στην πλαταιά άγκαλιά της με τόση άγάπη και χαρά, ώστε ο Φίλιππος αλισθάνθηκε τά μάτια του όγρρά, και κάθε αντίπαθεια, κάθε έχθρότης, εξαλειφθηκε διαμιάς απ' την καρδιά του. Κι' άγκαλιάζοντας άμέσως το λαιμό της γριάς, που του φαινόταν τώρα τόσο καλή, έφώναξε:
 — Ω, γιαγιά μου! ο' αγαπώ και ποτέ πια δεν θα σε λυπήσω! Συχώρεσε με που πειράζα τη Λουκία και που

οας έφυγα κρυφά!... Συχώρεσε με!
 Με τά συγκινητικά αυτά λόγια, γιαγιά κι' έγγονος συνεννοήθηκαν και συμφιλώθηκαν στην έντέλεια.
 "Έπειτα ο Φίλιππος ψιθύρισε με φωνή αδύνατη και γλυκειά:
 — Ο πάτερ - Ίωσήφ μου είπε πώς δεν θα θελήσατε να με πάρετε από δω... άμέσως.
 — Ναι, παιδί μου, αποκρίθηκε ή λαίδη θα μείνεις έδω όσον καιρό θέλεις, και για πάντα, αν το επιθυμής.
 Δεν θα χρειαζόταν και τίποτ' άλλο για να γίνη ή συμφιλίωση έριστική.
 "Ένα δειλινό ύστερ' από λίγες ήμέρες, ο πάτερ - Ίωσήφ, μπαίνοντας στον κήπο της Ελλάς Δετράδα, βρέθηκε μπροστά ο' ένα θέαμα που τον συγκίνησε βαθειά: "Ο Φίλιππος καθόταν σε μία πολυθρόνα κάτω απ' το αγαπημένο του δέντρο. Η γιαγιά του, καθισμένη κοντά του, του έκανε άερα μ' ένα ριπίδι από φτερά. Η Δέα διάβαζε δυνατά ν' άκουν όλοι, με το Χόμο ξεπλωμένο στα πόδια της. Ο κ. Ένοβορτ και ο κ. Δετράδας σουλατσάριζαν παρα πέρα, μιλώντας για την αγαπημένη τους τέχνη. Το κλουβί με τά παιδιά κρεμόταν από μια ελιά. Η Κελίνα, κάτω από τη βεράντα, έτραβε, κι' ο Αίλυβελ, ξεπλωμένος εκεί χάμω, κοιμόταν τον ύπνο του άθώου.
 — "Ο Θεός διευθύνει και οικονομεί τά πάντα, είπε ο παπάς, βλέποντας μ' έκσταση την ώραία αυτή εικόνα.
 "Η Δέα άφησε το διάβασμα και σηκώθηκε να του δώση κάθισμα, αλλά εκείνος άρνήθηκε.
 — "Οχι, είπε, δεν θα καθήσω. Απόμε έχω καθήκοντα που με καλούν άλλου. Έδω, βλέπω, είσθε πολύ καλά και μου φθάνει. Λοιπόν, πηγαίνω!
 "Έπλησίασε τότε το κλουβί, όπου τά ποντικάκια εξακολουθούσαν τά παιχνίδια τους, και τά κοιτάξε λίγες στιγμές σκεπτικός.
 — Πάτερ - Ίωσήφ, του είπε άξαφνα ο Φίλιππος: ποτέ λοιπόν θα πάρετε τά παιδιά σας; Δεν το λέγω γιατί τά θαρέθηκα, αλλά συλλαγιέμαι πώς πολὺν καιρό τά στερηθήκατε και θα θέλατε βέβαια να τάχετε πάλι μαζί σας.
 "Ο πάτερ - Ίωσήφ έκοκίνησε έλαφρά, κι' αποκρίθηκε με κάποια άμηχανία:
 — Ναι, φίλε μου, αν δεν σου κάνη κόπονα τάποχωρισθής, τά παίρνω πολὺ εύχαρίστως. Τώρα είσαι ευτυχισμένος, δεν τά χρειάζεσαι πια...

"Αλλωστε, περιττό να σου το πώ, θα μπορής να τά βλέπεις όταν θέλεις.
 — Τότε... άφήσατε με μόνο να τάποχωρηθώ.
 "Ο πάτερ - Ίωσήφ ξεκρέμασε το κλουβί και το έφερε στο Φίλιππο.
 — Χαίρετε, καλοί μου φίλοι! είπε τότε το παιδί στάσπρα ποντικάκια. Σεις με παρηγορήσατε τις ήμέρες της δυστυχίας, αλλά κι' εγώ σας αγαπούσα και σας περιποιούμου όσο μου ήταν δυνατό... Δέ φταίω εγώ, αν... Δέ θα σας ξεχάσω ποτέ, κι' έλπίζω πώς και σεις δεν θα με ξεχάσετε.
 Κατόπι ο πάτερ - Ίωσήφ έτύλιξε

με το μαντήλι του το κλουβί, και το πήρε στο κελί του με συγκίνηση και με χαρά. Κι' αν περνούσε κανένας, τη νύχτα άργά, από εκείνο το μέρος, θα έλεπε φώς στα μισά κλειστά παράθυρα και θακούγε σιγανό και γλυκό ήχο από φλάουτο— χορευτικές μελωδίες του παλιού καιρού, που μ' αυτές ο πάτερ - Ίωσήφ έρρυθμιζε και πάλι το βήμα των παιδιών του.

με το μαντήλι του το κλουβί, και το πήρε στο κελί του με συγκίνηση και με χαρά. Κι' αν περνούσε κανένας, τη νύχτα άργά, από εκείνο το μέρος, θα έλεπε φώς στα μισά κλειστά παράθυρα και θακούγε σιγανό και γλυκό ήχο από φλάουτο— χορευτικές μελωδίες του παλιού καιρού, που μ' αυτές ο πάτερ - Ίωσήφ έρρυθμιζε και πάλι το βήμα των παιδιών του.

με το μαντήλι του το κλουβί, και το πήρε στο κελί του με συγκίνηση και με χαρά. Κι' αν περνούσε κανένας, τη νύχτα άργά, από εκείνο το μέρος, θα έλεπε φώς στα μισά κλειστά παράθυρα και θακούγε σιγανό και γλυκό ήχο από φλάουτο— χορευτικές μελωδίες του παλιού καιρού, που μ' αυτές ο πάτερ - Ίωσήφ έρρυθμιζε και πάλι το βήμα των παιδιών του.

Λ5
 "Επιλογος
 "Υστερα από έξη χρόνια.
 Η σκηνή στη μεγάλη σάλλα του μεγάρου Ένοβορτ στη Νέα Όρκη. Σε κομφό τρίποδο, κοντά στο παράθυρο, είναι σηγμένος ένας πινακας που φωτίζεται λαμπρά. Παριστάνει έναν κήπο, και στη μέση, πάνω στο χλοερό δρομάκο, περπατεί μια κόρη άσπραντιμένη για την πρώτη Μετάληψη. Κάτω από τον άραχνοειδή πέπλο, μόλις διακρίνονται τά ώραία της χαρακτηριστικά.
 Τρία πρόσωπα, εκεί μπροστά στην εικόνα, την παρατηρούν με το πιδ ζωηρό ενδιαφέρον. Τό ένα είναι ή λαίδη Ένοβορτ, μεγαλόπρεπη κι' επιβλητική όπως άλλωστε, αλλά και με μια έκφραση καλωσύνης στο πρόσωπο, που ποτέ ως τότε δεν την εί-

— Δεν γράφει καμιά υπερβολή, είπε ή λαίδη άκουμπώντας στο μπράτσο του Φίλιππου... (Σελ. 366, στ. α')

— Πριν ακόμα την τελείωση, ο μπαμπάς έλεγε πώς ή εικόνα αυτή είναι έξοχο έργο για ζωγράφο της ήλικίας του, είπε ή Δέα με τη γλυκειά, μελωδική και σοβαρή φωνή, που την έχαρακτηρίζει από μικρούλα. Την έκαμε όσον καιρό έμεινε μαζί μας στη Νέα Όρλεάνη, τον περασμένο χειμώνα.
 Τό ξανθό κορίτσι, που δεν ήταν παρά ή Λουκία— ή «κούκλα» Λουκία, που γύριζε έξη χρόνια στην Εύρώπη δείχνοντας τά χρυσά της μαλλιά και τις πλούσιες τουαλέτες της— είπε χαμογελώντας:
 — Δεν εκπλήττομαι για τό θαυμασμό σου, αγαπητή μου Δέα! ο Φίλιππος έδω σε παριστάνει οάν άγελο, κι' έννοσά πολὺ καλά...

— Ω, δεν κοιτάζω το πρόσωπο, αποκρίθηκε ή Δέα, κοκκινίζοντας λίγο. Αλήθεια, ο Φίλιππος έμένα πήρε για μοντέλο; αλλά με ξεθάνικευσε τόσο πολὺ, ώστε δύσκολα μάναγνωρίζεις κανένας.
 — Α, υπά! εγώ βρισκω πώς μοιάζεις καταπληκτικά, είπε ή λαίδη κοιτάζοντας τρυφερά το μελαχροινό κορίτσι.
 — Ναι, έχει κάτι τί, δεν λέγω, είπε ή Λουκία, αλλά δεν μπορεί κανείς να πη και πώς μοιάζει καταπληκτικά. Πρέπει ναγαπάς πολὺ τον ζωγράφο... Αλλωστε ή όμοιότης, λένε, δεν είναι απαραίτητη.
 — Νου ής θ, αγαπητή μου Λουκία, πώς δεν έκτιμής όσο πρέπει το φαλέντο του ξαδέρφου σου, είπε ή λαίδη με κάποια δυσαρέσκεια.
 — Απεναντίας, γιαγιά μου, διαμαρτυρήθηκε ή Λουκία, εγώ τον θαυμάζω. Κάνω δηλαδή ότι κάνουν έδω μέσα όλοι, από το μεγαλύτερο ως το μικρότερο. Ακόμα κι' ο Βασίλειος...
 — Πραγματικώς, όλοι αγαποῦν τον Φίλιππο, είπε ή Δέα. Ο μπαμπάς τον λατρεύει. Κανένας άλλος από τον Φίλιππο δεν θα κατορθώνε να τον πείση να έρχεται έδω κάθε χρόνο και να κάθεται ένα-δυό μήνες. Κι' όταν φεύγη, λυπάται πολὺ... Ας είναι, όμα τελείωση τις σπουδές του, ο μπαμπάς έλπίζει πώς ο Φίλιππος θάρχεται να μένη μαζί μας όλο το χειμώνα...
 — Λησμονείς, αγαπητή μου, είπε ή λαίδη μ' έλαφρά επιβλητικό τόνο, πώς ο Φίλιππος μου είναι απόλυτως άναγκαίος για την εύτυχία μου. Αλλά κι' ο Έδουάρδος, κι' ή νόφη μου, τον αγαποῦν τόσο; που δεν θα μπορούσαν να υποφέρουν μακρότερο χωρισμό.
 — Εγώ τώρα κοντεύω να ζηλέψω! έκαμε γελώντας ή Λουκία: τρία έγγόνια έχει ή γιαγιά, αλλά κανένα

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

16.

δεν αγαπά σαν τον Φίλιππό της!
Τη στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Ήλιος ο Φίλιππος. Κρατούσε μια έφημερίδα, τα μάτια του έλαμπαν, κι έκφραση ζωηρής ευχαρίστησης ήταν χυμένη στο πρόσωπό του.

— Άκουστε, γιαγιά, είπε άκουσε, ξαδέερφη Λουκία, άκουσε, Δέα, να σάς διαβάσω τί γράφουν για το έργο μου. Ο θεός Έδουάρδος είχε στενοχωρηθεί που δεν το κρέμασαν σε καλή θέση, άλλ' αυτό δεν εμπόδιζε να το προσέξουν. Να τί γράφει αυτή η έφημερίδα:

«Αρ. 270. Πίναξ τοποθετημένος πολύ ύψηλά, τράγμα το όποτον δεν τιμά τα μέλη της Επιτροπής που έκαμε την άναρτησιν. Διακρίνεται δια την πιστότητα του σχεδίου, την καλαισθησίαν του χρωματισμού και την τρυφερότητα που διαχύνεται εις το πρόσωπον της κόρης. Μαρτυρεί χείρα καλλιτέχνου γυμνασμένου και όμως κανθάνομεν ότι ο ζωγράφος είναι μόλις δεκαεπτά ετών!»

— Μπράβο, Φίλιππε! φώναξε η Λουκία χειροκροτώντας μ' αυτό λέγεται θρίαμβος τα συγχαρητήριά μου.

— Δεν γράφει καμμιά υπερβολή, παιδιά μου, είπε η λαίδη, άκουμπώντας στο μπράτσο του Φίλιππου και γέροντας στον ώμο του, για να παρακολουθή και με τα μάτια το διάβασμα.

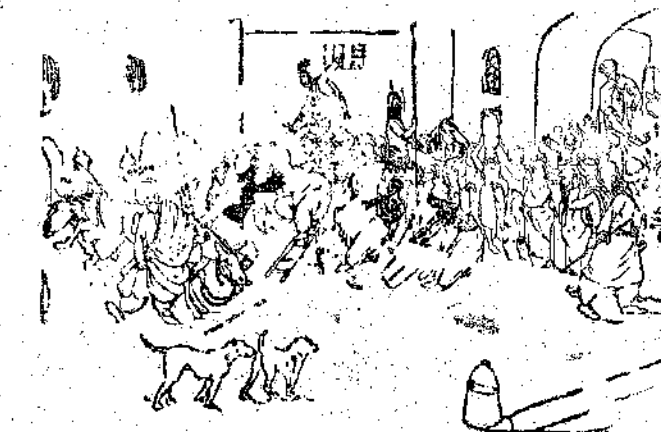
Στο πρόσωπο της Δέας φαινόταν βλαή της ή ευτυχία: αλλά τα χείλη της έμεναν κλειστά. Έτσι συνήθιζε όσο μεγαλύτερη ήταν η συγκίνησή της, τόσο λιγώτερο μιλούσε.

— Μπρά! μās ήν έστειλαν; είπε ο Φίλιππος, τώρα μόλις βλέποντας τον πίνακά του κοντά στο παράθυρο. Κι είναι πολύ ώρατα εδώ... Η Δέα, γιαγιά, δεν είναι απαράλλαχτη; Για μένα, αυτή η όμοιότης άποτελεί βλαή την αξία του έργου μου.

Η λαίδη του έριξε βλέμμα γεμάτο μητρικό καμάρι. Ο Φίλιππος διατηρούσε την όμορφιά της παιδικής του ηλικίας: αλλά είχε άναδρωθεί κι άποκτήσει μια κάποια σοβαρότητα, χωρίς όμως να χάση διδουλο και τη χάρη του. Προπάντων είχε διατηρήσει την αγαθή φυσική, το άθωο βλέμμα, τη χρηστότητα και την ειλικρίνεια του Φίλιππου της Άντωνίας. Ω, τώρα η λαίδη μπορούσε να ναι περήφανη, γιατί ο σπάνιος έκαιτος νέος είχε τόνομα που κι αυτήν την έκανε να περηφανεύεται — τόνομα Ένσορτ.

ΤΕΛΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Δεν φταίω εγώ, πολυχρονεμένη μου, άποκρίθηκε τρέμοντας ο κύρ-Ήλιος ο λαός το θέλησε.

— Αδιάφορο! έσύ δεν έπρεπε να το θελήσης. Είσαι από την Άθήνα;

— Μάλιστα.

— Τι δουλειά έκανες εκεί;

— Τώρα τελευταία τίποτα, καθόμουν. Άλλοτε είχα μαγαζί.

— Έπρεπε λοιπόν να χες και τη συναίσθηση πως δεν έκανες για Σουλτάνος. Έγώ — έπρεπε να πής — θα κυβερνήσω κράτος, που δεν κυβερνήσα ποτέ μου παρά ένα μπακάλιο; Και να ρηθής.

— Συμπάδιο, σουλτάνε μου, δεν το συλλογίσθηκα...

— Και επειδή δεν το συλλογίσθηκες, τώρα θα τιμωρηθής. Και γυρίζοντας στον άρχιδικαστή που στεκόταν πλάι του, ο Άρουν-άλ-Ρασήτ τον ρώτησε:

— Τι τιμωρία λέει ο νόμος;

— Παλούκωμα! άποκρίθηκε ο άρχιδικαστής.

— Άκουσες; είπε ο Άρουν-ελ-Ρασήτ στον κύρ-Ήλία, που είχε χλωμιάσει σαν πεθαιμένος. Θα παλουκωθής, ή αν προτιμάς, θα σουβλισθής, που είναι άπάνω - κάτω το ίδιο.

Και στους στρατιώτες:

— Πάρτε τον από δω και κατεβάστε τον στη μεγάλη αυλή, να εκτελεσθής ή ποινή του άμέσως.

Άνοιξε και τις πόρτες, να μπή ο λαός, να ιδή, για παράδειγμα. Έμπρός! Είπα!

17.

Ο κακόμοιρος ο κύρ-Ήλιος άρχισε να κλαίη, να φωνάζη, να παρακαλή, να χτυπιέται, να νάντιστέκεται. Όχι, δεν ήθελε ούτε να παλουκωθής ούτε να σουβλισθής. Άλλά του κάκου! οι στρατιώτες τον

άρπαξαν, τον κατέβασαν στην αυλή, τον παράδωσαν στο μπόγια, κι ως να μαζευτή κι ο λαός για να παρακολουθήση το θέαμα, το παλουκί ήταν έτοιμο.

— Νά, εδώ πάνω θα καθήσης, έλεγε ο μπόγιας στον κατάδικο, δείχνοντας του ένα πράμμα σα μεγάλο μπασιούνη ή και σα σουβλα, πολύ μύτερό στην άκρη και στημένο δευθό πάνω σε μια άψηλη εξέδρα.

— Τι έκαμε, λέει; φώναξε ο κύρ-Ήλιος: έγώ θα καθήσω στη μύτη αυτού του παλουκιού; Ποτέ! Θα προτιμήσω να με κάμτε κομμάτια!

— Μα δεν είναι τίποτα! Μπορείς να καθήσης και μονάχος σου μια χαρά. Αν δεν θελήσης όμως με το καλό, θα σε καθίσουμε με τη βία.

— Ποτέ! Ούτε με το καλό θα καθήσω, ούτε με τη βία.

— Αυτό θα το ιδούμε.

Τον είχαν ανεβάσει στην εξέδρα και του ζδειχαν μια καρέκλα που είχαν βάλει κοντά στο παλουκί, για να πατήση σ' αυτήν και να καθήση στη μύτη του παλουκιού «μια χαρά». Άλλά τέτοιο πράμμα ο κύρ-Ήλιος δεν έννοούσε να το κάμη με κανένα τρόπο. Ούτε διαν τον άρπαξαν ο μπόγιας κι οι βοηθοί του και πολεμούσαν να τον καθίσουν με τη βία. Γιατί ο κύρ-Ήλιος άντιστεκόταν μ' όλη του τη δύναμη, και στην άπελπισία του είχε βρει τέτοια και τόση, που τρεις άντρες ήταν άδύνατο να τον κάμουν καλά. Τον σήκωναν, τον κατέβαζαν ως τη μύτη του παλουκιού, μα τη στιγμή που λίγο ήθελαν για να τον καθίσουν, ο κύρ-Ήλιος έδινε μιά, τους ξεφύριγε, τινάζοντας ψηλά σα να πετούσε! Και πάλι, και πάλι. Χάζι που το έκανε ο λαός...

Άλλά ήθε και στιγμή που ο κακόμοιρος ο κύρ-Ήλιος κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε πιά ν' άντισταθής. Του έλειψε κάθε δύναμη, κι εκείνοι θα τον εκάθιζαν «μια χαρά». Άρχισε τότε να κουνά χέρια και πόδια σα δαιμονισμένος, και να ξεφωνίζη σαν τρελλός: «Όχι! Μή! μή! δέ θέλω!» Και με τις φωνές του αυτές... ξεύρησε. Είχε ξεμυρώσει, κι ή ύπρητέρα είχε μπει στην κάμαρά του με το φασκόμηλο που του έφερενε κάθε πρωί.

— Κύριε, του είπε, στον ύκνο σας κουνίσατε και φωνάζετε πολύ. Βλέπατε κανένα κακό όνειρο;

— Έτσι φαίνεται, άποκρίθηκε φοβισμένος ακόμα ο κύρ-Ήλιος και σα να μιλούσε μονάχος του, ξεκολούθησε: «Όστε όλα εκείνα ήταν όνειρο; Τι καλά! Γιατί αν ήταν αλήθεια, τώρα θάμουν παλουκωμένος, και θα πήγαινα άδικα, γιατί τι έφταιξα έγώ, αν ο λαός θέλησε να με κάμη σουλτάνο;

— Πώς; σουλτάνο; είπε κατάπληκτη ή ύπρητέρα.

Την άποπήρε:

— Άφησε κεί το φασκόμηλό μου και πήγαινε! Αυτή είναι δική μου δουλειά.

Πραγματικώς, μόνο του κύρ-Ήλία ήταν δουλειά να μην ξαναϊδής ποτέ τέτοιο όνειρο, που άρχισε έτσι ώρατα και τελείωνε τόσο φοβερά. Κι από τότε έπαψε να συλλογιέται διαρκώς τανατολίτικα πράμματα και να όνειρεύεται με άνοιχτά μάτια ταξίδια στην Άνατολή...

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΓΑ' ΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΟΡΤΑΡΙ

Στο λιβάδι που διαβαίνει το γαϊδοθήρι μιάν αυγή, το χλωρό χορτο ματιάζει, σαματάει κι άναγαλλιάζει κι ή βρεξή του δεν χορταίνει στην άτέλειωτη βοσκή.

Κι ένα βήμα πιά δεν κάνει μήτε πίσω, μήτ' έμπρός: μάταια το χτυπάει, το διώχνει, κατεβαίνει και το σπρώχνει... μόνο τον καιρό του χάνει ο χωριάτης ο φτωχός.

Στο ραβδί του δένει φτέρη και στο γαϊδαρο πηδά... το ραβδί συχνοπαράει και το άνεβοκατεβάζει μ' επιδέξιο γοργό χέρι στα ρουθούνια, κόνονχά...

Κι όρμα ο γαϊδαρος και ιδρώνει, να το άρπάξει προσπαθεί, μονοχά σε αυτό κρούσχει, λαίμαργος πηδάει και τρέχει και τη μούρη του τεντώνει στο δερμάτι που θωρεί.

Πώς τον έχουν περιπαίξει!... πως έφάνηκε κουτός! λαχανιάζει φουσκομένος κι είναι τώρα νηροπιασμένος γιατί άνώφελα έχει τρέξει τόσο δρόμο... νηστικός!

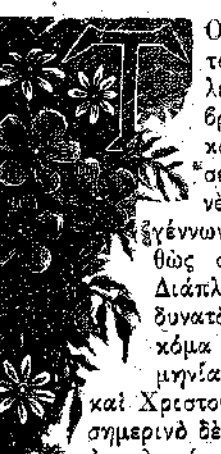
Και τον άνθρωπο με πλάνη και μ' έλπίδα ξεγελούνε κι όπου θέλουνε τον φέρνουν... Εθκολα τον ξεπλανώννε, δεν στοχάζεται τί κάνει και δεν νοιάζει που τον σέρνουν.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΤΑΛΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Αγαπητοί μου,

Ο φυλλάδιο του-το, αν και το τελευταίο του Νοέμβρη, θα το λάβετε και θα το διαβάσετε τις παραμονές των Χριστουγέννων. Κι άφοσ, καθώς σας εξέγγησε ή Διάπλασις, δεν ήταν δυνατό να έκδοθη άκόμα ένα, με ήμερομηνία του Δεκέμβρη και Χριστουγεννιάτικο, το σημερινό δεν έπρεπε να το άναπληρώση και νάχη, για το καλό, τουλάχιστον μια Άθηναϊκή Έπιστολή... Αυτό σκέφθηκα. Βρήκα μάλιστα, κατά τύχη, κι ένα άρατο θέμα, που δεν είναι τόσο εύκολο για τις γιορτινές αυτές Έπιστολές, όπου άναγκάζομαι κάθε χρόνο να λέω τα ίδια και τα ίδια. Κι όπως το θέμα της προηγουμένης το πήρα από ένα γράμμα της Διαπλάσεως για τα Νέα του 1897, έτσι και της σημερινής το παίρνω από την «Άθηναϊκή Έπιστολή», τη χριστουγεννιάτικη, που δημοσίευσα στο ίδιο έκαινο φυλλάδιο του 1896. Τι διαφορά από μια καινούργια που θα έγραφα σήμερα! Άρχίζω, φαντασθήτε, με το «Μαγειρείον των Πτωχών», που δεν ήταν παρά ή πρώτη άπόπειρα ενός «Συσσιτίου» για το λαό, ένφ σήμερα τα Συσσίτια, και για παιδιά και για μεγάλους, και για φτωχούς και για εύπορους άκόμα, είναι στην ήμερησία διάταξη της ζωής μας κι άποτελούν σχεδόν θεσμό. Μα ναι, τη μεγάλη αυτή καινοτομία, που έμελλε να λάβη τέτοια εξέλιξη, την έφερε στην Ελλάδα μια ξένη, ή Ιωάννα Χέυ, και την έμπιστεύθημε στις Έλληνίδες που διεύθυναν τότε το Έργαστήριο των Άπόρων Γυναικών. Εκεί ιδρύθηκε το πρώτο «Μαγειρείον των Πτωχών», όχι μόνο για τις εργατίσσοες του καταστήματος, αλλά και για πλήθος άλλων κοριτσιών, γυναικών, παιδιών, άκόμα κι άνδρων. Καθένιας από τους φτωχούς αυτούς επλήρωσε δέκα μόνο λεπτά—τί άπίστευτο σήμερα!—κι έτρωγε μια σουπά, ένα κομμάτι κρέας κι ένα κομμάτι ψωμί. Η έπιτυχία, έννοείται, ήταν μεγάλη. Μόνον το παρελθόν Σάββατον—έγραφα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι δού: Δέν δημοσιεύεται... Αγγλία μεγαλύτερα των 15 σελών...

[MB-1428]

Μή με Δημόναι, Μαίμου δίκου, Αργύρατα, ανταλλάσσομαι τετραδικία...

ΧΡΥΣΑΓΓΗ ΑΝΟΙΣΤΟΚΑΡΔΗΝ [MB-1429]

ΙΑΣΟΣ ΗΝΘΜΕΝΩΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΡΙΗΤΥΧΩΝ ΘΙΑΣΟΣ

ΗΝΘΜΕΝΩΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΡΙΗΤΥΧΩΝ ΘΙΑΣΟΣ

ΗΝΘΜΕΝΩΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΡΙΗΤΥΧΩΝ ΑΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΑΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ [MB-1430]

Σ τὸν Ονειροπόλο, πᾶρα πολλές εὐχές.

Εργίος Ἡπειρωτῆμι <ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ>

[MB-1431]

Πυργιώτικουλα ες γράμματα δέν πῆρα οὐτ' ἕνα ἀπὸ σὲς...

Πέρασα κάποτε ἀπ' τὴν πόλη σὰς. Μὲ σιλάβωσις ἢ καλωσύνη σὰς...

Ἔνα γράμμα σὰς πόσες δὲ θὰ μοῦ ζυγνοῦσι εὐχάριστες καὶ μισοθυμπεμένες ἀναμνήσεις...

Μὲ κι' ἀπ' δούσι σὰς περιμένω γράμμα. Μὴ ξεχνᾶτε τὸ παιδί τοῦ βουνου...

Ἡ φίλια σὰς ἀνεχτήριον θὲ νᾶνα στὴν ξεμηιά του.

ΒΟΥΝΙΣΙΟΣ Γ. Γ. Δειθνοσύ μου: MB-1064.

[MB-1432]

Σ ΓΑΛΟΓΟΣ <ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ> Ἔγινε ἡ 15ῃ καὶ 16 Συγκέντρωση-Συζήτηση, μὲ θέμα δὲ <Φεμινισμός> καὶ Εισαγγήτρια τὴ Ραζελάντια.

Τὴν κ. Πακουκράλου (καλλιὰ Μυρίνη) καὶ τὰ διαπλάσπουλα ποὺ παρεβρέθησαν εὐχαριστοῦμε θερμᾶ.

[MB-1433]

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΤΜΗΜΑ Στὴν αἴθουσα τῆς Ἐμπορικῆς τὴν 18-11-42 κἀναμει φιλολογικὸ μνημόσυνο τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Διαπλάσσεως ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Μιλήσαν τὸ Φῶς τῶν Ψυχῶν <ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΕΝΑ ΕΡΓΟ>, ὁ Ἀργυφίλος <Ο ΠΑΡΑΔΟΧΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΡ-

ΤΩΝ ΤΟΥ> ἡ Συμπλοκία <ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΞΗ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ> δὲ Θεολογικῆς Σπουδασιῆς <ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΩΝ ΔΟΥΩΝ>.

Ἀπήγγειλαν ὁ Κῆρυ Πήρας, τὴν <ΠΡΟΣΕΥΧΗ> ἡ Συμπολιτρία, τὸ <ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ> ἡ Δ. Κατὴν παρασκευᾶ, τὸ <ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ>.

Τέλος δὲ ἐπιτιμὸς ἐπέδρασε τοῦ παραρτήματός μας, μιλῶσι γιὰ τὸ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ (δουὸ λόγια πρὸς τοὺς νέους). Τὸ φιλολογικὸ μνημόσυνο εἶχε ἐξαιρετικὴν ΕΠΙΤΥΧΙΑ καὶ οἱ ἐμιλίαις καὶ ἀπαγγελίαις καταχειροκροτήθηκαν.

<ΧΑΡΑΥΓΗ ΘΡΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ> 4ο ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ [MB-1434]

Πάντα ἐμεῖς θὰ νᾶριστε μὲς τίς γραμμὲς τίς πρώτες κι' ἄλοι θὰ λένα φωναχτὰ μὲρᾶ σὰς <Ἐρακλειώτες>.

[MB-1435]

Σ ἄλλοις ΤΕΧΝΗ. Ἔγινε ἡ δευτέρη διάλεξη τοῦ Θεάτρου Μίλλου δὲ Λογοτέχνης. Θέμα: <Σημνοθεσία>.

Τέλειωσε τὸ δημοφιλῆσμά μας. Ψηφίσαν 772 παιδιὰ. Πρῶτος σὺλλογος ΧΑΡΑΥΓΗ.

[MB-1436]

Σ τὸν Γαβριᾶ, τὸν καλὸ φίλο εὐχόμεναι γιὰ τὴν γιορτὴν τοῦ Χρόνια Πολλά.

ΤΡΕΛΛΟΣ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ [MB-1437]

Λευκὴ Ἀδελφῆ, δέχσομαι τὴν φίλια μου; Σὺλλογε Αὐτοκράτορα μὲ δέχσομαι γιὰ μέλας;

Ρὸς Τριανταφυλλιάκι [MB-1438]

Ζευζέκη, [MB-1439], κρῖμα ποὺ δέν μπορῶ οὔτε καὶ λίγο νὰ πάρω ἀπὸ σένα.

Νεῖνος Ζηριώτης [MB-1439]

Ποῖα Διαπλάσπουλα ες θέλουν ν'ἀλληλογραφεύσομε; Δειθνοσύ: κ. Γ. Μάγκλαρη, Δακαλέων 48. Ἀθήνα (3).

Παγίδα - Ανταμὸς τῶν Καλλιτεχνῶν [MB-1440]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΟΥΑΒΙΕΣ ΜΕ ΦΟΥΝΤΕΣ. Τὸ πρῶτ τῆς Κοριακῆς 20/9/42 παιχθῆκε ἀπὸ τοῦ σὺλλόγου μας εἰς τὸ Ἔθνικόν κῆπον τὸ παιχίδι <Κρυμμένους Θησαυροὺς>.

Ἀτοργανωταί: Σύλλας, Ἄργυ Χαμόγελο, Ἀνθισμένω Ἐλατο. Θησαυροί: Σταφύλια.

Νίκησαν: 1) Ἡ ἑθὴ δμάς: Νίλε, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Νηρέυς, Ἡπειρωτῆμι, Ἐργίλος. 2) Ἡ ἄη δμάς: Ἀδάμαστον Πνεῦμα, Ἀναμπετος Δόγγη, Δοβεση Φλόγα, Περίγνη τῆς Ἐθνομίας, Πόαινη Γλώσσα, Ἡρωϊκὸς Παλμός.

3) Ἡ ἑθὴ δμάς: Ἄτας, Σου-

λαμίτις, Νίνος, Μαῦρος Ἀετός, Δούξ τοῦ Κένυ. [MB-1441]

Στὴ γλυκεῖα θαλασσῇ τοῦ διαπλάσσοκοῦ ἤλιου ἀνοῖξε τὸ πέταλο ὁ ΕΡΙΑΝΘΟΣ.

<Νίκης - Ἑλλάδος> [MB-1442]

Ἀλληλογραφῶ μὲ δλους καὶ δλας ἄσις Ὀλγα. Κλημεντίου Γιαννοπούλου, 7: Νέον Φάληρον διὰ Ψαρόβαρνα.

[MB-1443]

Πρωτομπαίνοντας στὴ Διαπλάσσοκὴ κίνησιν, στέλνω Φελελεύθερους χαιρετισμοὺς στὰ ἀγαπητὰ Διαπλάσσοπουλα Διαπλάσσοδλας.

ΑΝΟΙΣΤΟΚΑΡΔΩΣ [MB-1444]

Ἐβχομαι χρόνια πολλὰ γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ Τοξότη.

ΚΑΚΟΣ ΜΥΕΛΑΣ τῆς ΤΕΧΝΗΣ [MB-1445]

Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Τριπολὴ ἀνήκοι πᾶ στὸ Κεντρικὸ τῆς ΤΕΧΝΗΣ.

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΚΗΡΑΥΝΟΣ τῆς ΤΕΧΝΗΣ [MB-1446]

Πρόμαχο τῆς Ἐλευθερίας, Ἄρη, Ἄδολφ, Μελέαργ, Ραφαῆλ, Πατριωτῆσπουλο, Γκάλικ, Δεξασμένο Ἀκρωτήρι, Σίφωνα, Ἔθνικὸν Ἰερόθεο, Ἀθηναῖο, Ἄσπερ Γλάρ, Νοχτοπράχοδο, Ἀνίφω, Ὀμπλιγκαντιῶ, χαρᾶ μου νὰ δεχόσομαι νᾶνταλάσομα τετραδικία.

Γράψτε μου δευθουσί σὰς νὰ στείλω πρῶτος ἢ στείλατε μου στὴ MB-1013 δευθουσί σὰς.

Μὴν ἀρνῆσθε. Νεῖνος Ζηριώτης [MB-1447]

Γλυκὸ Χαμόγελο, σὲ περιμένουμε!

Βασίλισσα τῶν Ρόδων, Θεομή Πατριώτισσα, Μικρὴ Ὀρειβίτις, Τσιγγιότικο Διαβολάκι, Νίνος, Πανελλήνιος Πόθος, Τρελλὸς Σπορευτῆς, Ἄγιος. [MB-1448]

Πρακτικὸς διαγωνισμὸς μικρῶν μυστικῶν, συμμετοχὴ 50 βραχμῆς, προθεσμία 20 Νοεμβρίου.

Δειθνοσύ: Αἰδα Πετροπούλου Θήρας 55, Ἀθήνα 8 διὰ <Ελαφάκι>.

Κεραυνοὺς ἔπεσαν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν κάτωθι. Διογένης= Νίκος Ἀρκασιάρδος. Κόκκινος Λύκος=Ντόμη Κριμῆς. Καπετῆν Τηλεγράφος=Γζῶνης Ζερβεουδάκης. Ἄσπερ Γατοῦλα=Γζῆνη Μανωλάσο. Μαδρὴ γατοῦλα=Ζωρζῆτα Παπαδόγιαννη.

ΕΛΑΦΑΚΙ [MB-1449]

Στοὺς ἀγαπημένους μας Αἰέν Ἀριστεύειν καὶ Νίλε, τίς θερμότερες εὐχὲς μας.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας - Νηρέυς [MB-1450]

[MB-1450] <ΠΕΝΤΑΘΛΟ ΝΗΡΕΩΣ> ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ πῶλλο 40)

Γ' Ἀγώνισμα: Λογοτεχνικὸ Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: Ἄσπερ. Β' ΒΡΑΒ: Αἰέν Ἀριστεύειν Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ: Πληγωμένος Ἀετός.

Δ' Ἀγώνισμα: Τοπογραφικὸ Ἀθήν - Σαῖνη. Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: Αἰέν Ἀριστεύειν. Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: Σίφωνα. Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ: Ἀητός τῆς Ἡσπερού.

Ε' Ἀγώνισμα: Μετάφραση <Πάτερ ἡμῶν>. Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: Αἰέν Ἀριστεύειν. Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: Ἡσπερού. Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ: Σίφωνα.

ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Βῆσαν σύμφωνα μὲ τὸ σῆμα τῆς Διαπλάσσεως. Πρῶτος - πενταθλονίκης - ἐρχεται ὁ ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ

(μὲ βαθμοὺς 29). Κατόπι: Σίφωνα (29). - Δουδοβίτις (18). - Νέινος Ζηριώτης (17). - Πληγωμένος Ἀετός (16). - Ἡλέκτρα (15). - Ἀητός τῆς Ἡσπερού (15) κτλ. - Ἀναλυτικὰ ἀποτελέσματα ἀελλοῦνται σ' ἐποῦν ζήτησι.

Τὰ βραβεία - σημερινῆς ἀξίας 18.500 δραχμῶν - δόθηκαν Συγχάρο τους βραβευμένους κι' ἰδιαίτερα τὸν πενταθλονίκην. Ἐχάριστὸ δούσι βοήθησαν κι' ἰδιαίτερα τὴν εὐλετικὴν κριτικὴν ἐπιτροπὴν ποὺ ἔβγαλε τ' ἀποτελέσματα.

ΝΗΡΕΥΣ [MB-1451]

Ο ΑΝΑΜΑΛΑΙΑΡΗΣ ΠΕΤΡΟΣ Ἐβθυμῆς Ἰστορίες γιὰ παιδιὰ.

Ἔνα νέο βιβλίον γιὰ μικρὰ παιδιὰ. Πλουσιώτατα εἰκονογράφημα μὲ ὄρατες χρωματιστῆς εἰκόνες. Καλεσορετὲ τὰ Χριστοῦγεννα. Μανασικὸ δούσι γιὰ τὰ μικρὰ σὰς ἀδελφάκι.

Καλεῖται στὰ γραφεῖα τῆς Διαπλάσσεως [MB-1452]

Ἀλληλογραφῶ μὲ δλους καὶ δλας τῆς μεγάλης τάξεως. Περιμένω προπάντος ἀπὸ προσκόκοπος καὶ δευθουσί. Γράψτε πρῶτοι. ἄσις μου: Φαρμακείον Μάλαμα, Συγγροῦ 19, Θεσσαλονίκη, διὰ ἴσο.

Τοῦς <Σαλονικιάτας> συγχάριε διὰ τὴν λαμπρὰν δρασίν των. ΓΕΡΟΛΟΧΙΤΗΣ

<Νίκης - Ἑλλάδος> [MB-1453]

Ἔσοσε μὲ εὐχῆσθῆκασι <χρόνια πολλὰ> τοὺς εὐχαριστοῦ. Αἰτιόδοξη: Πόιος ἄλλος τὸ λέει αὐτὸ; Συνέχεια τῆς Μ.Β. 1848. Γυῖδος τοῦ Φελλογεῖτη. Ἐξομνα καὶ κοῦτᾶ (Ἐπιρροσμένος ἀπὸ τὰ δευτέρα). Θεαγένη πᾶλλα καλὰ χρόνια.

ΑΙΟΤΕΧΝΗΣ τῆς ΤΕΧΝΗΣ